

Neděle 22.9.2024

Kázání: Římanům 1,16-17

Sestry a bratři,

když jsme se sem nastěhovali, museli jsme kolem dokola jen děkovat: za připravený byt, za přijetí, za pomoc s nastěhováním, za osobní zájem, za mapu se značkami, kde koho a co najdeme, za důvěru, se kterou jste nás sem pozvali. Mohl bych vypočítat mnohem víc, ale zmíním jednu věc: modlitby děkovné i prosebné, ve kterých myslíme na sebe navzájem. Zvláště když se člověk ocitne v novém prostředí, kde se dlouho rozkoukává, je to velký dar a vzpruha.

Apoštol Pavel děkuje Bohu za všechny křesťany v Římě, za to, jak se jejich víra rozšiřuje. Užívá řecký výraz *eucharistó*, to je přímo díkyvdání. Děkuje Bohu skrze Ježíše Krista, díky němuž jsou na různých místech světa včetně hlavního města společenství věřících. Pavel v Římě dosud nebyl, nezná to tam, ale pověst o víře tamních křesťanů byla tak výrazná, že za ni takto výrazně a upřímně děkuje. Všimá si důležité věci: tam, kde lidé žijí z víry a tvoří živé společenství, má to ohlas často výmluvnější než samo kázání. A ohlas se šířil i bez sociálních sítí.

Podobně je to se střešovickým sborem. Zvěsti o něm se často rozmáhaly za hranice seniorátu, co všechno dobrého a krásného se tu dělo a děje. Kolik dětí, mladých lidí a vůbec všech se tu schází, jsou rádi spolu, dělají společné akce, angažují se ve prospěch potřebných, pulzuje to tu životem. Pravda, někdy to až vibruje a některé otřesy nebyly příjemnými a bez bolestivých dozvuků. Kde se sejde víc lidí, názorů a představ, můžou o sebe narážet a házet pálivé jiskry, místo aby byli světlem.

Apoštol Pavel takovou situaci znal. Dopis do Říma psal v Korintu, kde řada schopných lidí vykonala spoustu dobré práce, vybudovali tam velký sbor, kde to žilo, až se začali hádat, vydělovat se do skupinek a zpochybňovat své oponenty. Osvědčený způsob, jak sbor rozbít. To se dělo už tehdy v době apoštolské a může se snadno přihodit kdykoliv. Proto Pavel, jakmile se představí v dopise a nastíní svou touhu navštívit Řím, přejde k hlavní věci, o kterou mu jde: „Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří... Zjevuje se v něm Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře.“

To je pro Pavla hlavní téma. Evangelium, zvěst o Ježíši Kristu, moc, která v člověku, mezi lidmi působí světlo, moc ke spasení, tedy k něčemu, co působí Bůh sám na nás i skrze nás, co vede k životu a dává naději.

To staví Pavel na první místo, jako preambuli svého dopisu. Zvěst o Ježíši Kristu jako Pánu nad životem a smrtí. Tohle Boží dílo je základem jeho zvěstování, na kterém stojí on sám a celá církev. To Pavel říká naplno a má to znít na plné pecky i tady. Evangelium, síla Božího slova, jeho lásky a milosti.

Na prvním místě nejsme my, naše víra, naše zájmy, plány a představy. Před tím vším a nad tím je Bůh, jeho slovo v podobě Ježíše Krista, jeho zájmy a plány předávané v Duchu svatém. Na tom vše stojí a kolem toho se vše točí. Jak píše ve svém komentáři německý teolog Karl Barth, evangelium, to jsou panty, či stěžeje, na kterých jsou zavěšené dveře otevírající cestu

víry i cestu sem do kostela. To je tím stěžejním. To jediné je tím, co nás dokáže spojit, semknout a vybavit ke službě. Co otevírá dveře nejen sem, ale hlavně od člověka k člověku.

Proto Pavel vysílá jasné svědectví: „Nestydím se za evangelium“.

Jak bychom to zformulovali dnes a co takové svědectví znamená?

Řekl bych to ve třech bodech.

Zaprvé: Nestydím se za evangelium pro mě znamená, že se neostýchám předřadit našim jednáním a hovorům Boží slovo a modlitbu. Ve svém soukromí i ve společenství. Víra není přídavek k životu, nějaký Boží benefit, je součástí všeho, čím žijeme. A třebaš není vždy jednoduché rozlišit mezi tím, co zamýšlí Bůh a co my, či právě proto, vracejme se k tomu, co obsahuje evangelium a k čemu nás vysílá sám vzkříšený Pán. Jsme tu, abychom byli jeho svědky. V tom je naše křesťanská identita, důvod, proč jsme tady. Z různých příčin, a každý by to řekl po svém, se hlásíme k evangelictví, tvoříme evangelickou církev se specifickými důrazy a zvyky, s dlouhou tradicí, liturgií a kulturou. Máme na co navazovat, je za co být vděčný. Můžeme to snad říct i takto: Nestydím se za evangelickou církev. Byla dobrá pro takové zástupy lidí a Božích svědků, jako byli Hrejsa, Souček, Hromádka, Šimsa, Karásek, Vetter, Pokorný, Marta Kačerová, Lenka Ridzoňová, naši rodiče, přátelé, lidé, vedle kterých sedáváme v kostele, setkáváme se na sjezdech mládeže, synodech, při pomoci potřebným a na x dalších akcích. Jako apoštol Pavel děkujeme za takové společenství, za všechno, co nás drží spolu. Nicméně musíme tu dopovědět, že před vším, co nás dělá evangelíky, je evangelium. Vzkříšený Ježíš Kristus. On je zdroj naší víry, chléb, kterým se sytíme, síla, kterou přijímáme ke smíření, inspirace pro naše zvěstování, službu a nasměrování. Před ním některé naše zvyky nemusí obstát a nemusí to vadit. A tak všechno, do čeho se jako evangelíci pouštíme, ať je především křesťanské, svědectvím o tom, jak se u nás a s námi děje evangelium, jak to žije kolem Ježíše Krista. Pak bude žít i evangelická církev.

Druhá věc, proč se nestydím za evangelium: Protože vím, že člověk a Bůh patří k sobě. Víra není jen opora pro nemohoucí, útěcha pro zdecimované, berlička pro méně pohyblivé. To vše v ní určitě najdeme, přesto v evangeliu je mnohem víc: vděčnost, naděje, pokoj. Tady bych rád vyzvednul jednu věc: Nestydím se za to, kolik mně bylo odpuštěno. To vím jen já sám, kolik toho v mém případě bylo. Bůh mě zbavuje zátěže, toho, co mu předkládám, zátěže nepovedených věcí, nenaplněných slibů, zraňujících slov, lenosti, nepozornosti, vlažnosti. K bohoslužbám patří, že vyznáváme svou víru a také to, jak hřích deformuje naše nitro a vztahy. Vyznat to, za to se nemusíme stydět. Je to osvobozující a úlevné, jako když se po několika zamračených a deštivých dnech objeví slunce.

A zatřetí, proč se nestydím za evangelium: Věřím v jeho moc. Věřím, že evangelium působí, uzdravuje, že zmůže víc, než jsou mé schopnosti, nebo lidí vedle mě. Jistě že na nás bude hodně různých úkolů, že na nás bude záležet, jakou dáme tvář našemu sboru a podobu našemu kostelu. Díky Bohu je tu ale síla, která nás nese, když si myslíme, že už to dál nejde, která dává, co potřebujeme, která dává naději. Díky ní můžeme mít nadhled, důvěru, že dobré věci se prosadí, aniž bychom se sami museli prosazovat, jistotu, že k dobrým řešením vede cesta v rozhovoru, v modlitbě a při vzájemném naslouchání.

A proto, sestry a bratři, se nestydím za evangelium – je to Boží moc ke spasení pro každého, kdo věří. Amen